

сж студенти, че това сж млади хора, които вече тѣхниятъ юношески идеализъмъ трѣбваше да заварди, трѣбваше да направи недостъпни за ония жалки срѣдства за борба, които сж добили едва ли не право на гражданство въ нашето общество, въ нашата дневна преса. Който като студентъ и въ борба за такива идеали, такива „академически“ въпроси е способенъ тѣй нескрупулъозно да клѣвети, да инсинуира, въобще да сквернослови по адресъ на противниците на своята кауза, — за каква дланостъ ще да бѣде той неспособенъ въ борбитѣ за материални блага, когато на всѣка крачка срѣща съблазни за непочтени постѣпки и скоро ще дойде до печалното откритие, че съ тѣхъ въ България може да се отиде далечъ, твърдѣ далечъ... Не ще и дума, вѣстникътъ е издаванъ въ „най-лошото“ врѣме, когато страститѣ бѣха въ разгара си, и голѣма частъ отъ крайноститѣ, отъ непохвалнитѣ му качества трѣбва да се поставятъ на смѣтка на увлѣчението, противъ което никой не е всеиленъ. И ако не бѣше тѣй, — ако имаме основание да мислимъ, че тия юноши сж способни на всичко това при най-спокоенъ разсѣдкъ, — тѣ не би и заслужвали да се занимаваме съ тѣхъ.

Но само на увлѣчение не може да се дължи всичко туй; напротивъ, юноши съ по-крѣпки морални чувства и навици не можеха да отидатъ до тия ексцеси и при много по-силно увлѣчение. Наистина, всѣки отъ насъ страда отъ тая органическа болѣсть на слабокултурни общества, у всѣкого отъ насъ е още живъ звѣрътъ, *la bête humaine*. Но и съ туй съображение не можемъ